

[Justitsministeren.]

dring mod Skyldneren eller andre, kan Retten, dersom Ejendommens Værdi ved Overtagelsen skønnes væsentlig at have oversteget Auktionsbudet, nedsætte Fordringen i tilsvarende Omfang.“

Nu er Forholdet det, at hvis en Sidsteprioritetshaver ved Tvangsauktionen over en Ejendom byder ind i sin Prioritet, kan han let ved blot lige at byde ind i Prioriteten opnaa at faa sig Ejendommen udlagt for Budsummen, skønt Ejendommen er betydelig mere værd, naar Værdien dog ikke overstiger den vedkommende Panthavers Tilgodehavende, som er sikret mod Pant i Ejendommen. Efter den nuværende Ordning beholder en Panthaver, som f. Eks. har en Prioritet paa 20 000 Kr. i Ejendommen og byder 1 000 Kr. ind i sin Panteret, naar han har faaet Ejendommen udlagt, en Fordring paa 19 000 Kr. som personligt Tilgodehavende hos Skyldneren. Han kan saa anmelde dette Beløb i Skyldnerens Konkursbo eller insolvente Dødsbo, og hvis Skyldneren arver eller paa anden Maade uventet kommer til Penge, kan han kræve det betalt hos selve Debitor, og han kan ligeledes holde sig til Kautionsisterne, hvis der er saadanne. Saaledes kan det ske, at en Mand, der har faaet sig Ejendommen udlagt paa denne Maade og derved i Virkeligheden har faaet Dækning, fordi Ejendommen er mere værd end den Sum, for hvilken han har overtaget den, alligevel anden Gang kan gøre sig helt eller delvis betalt ad de Veje, som jeg før nævnte. Dette er urimeligt, og da jeg har mærket paa forskellig Maade, at man her i Rigsdagen ønsker, at dette Forhold, som kunde rettes ved et Ændringsforslag til Retsplejeloven, skulde rettes hurtigst muligt, saa tillader jeg mig at foreslaa det rettet ved dette lille Lovforslag og haaber, at det maa møde en gunstig Behandling i dette høje Ting.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg skal tillade mig for det høje Folketing at forelægge *Forslag til Lov om Apoteker-væsenet* samt *Forslag til Lov om Apoteker-afgift og Tilskud fra Apotekerfonden*.

Den nuværende danske Apoteksordning har sit Udspring nogle Aarhundreder tilbage i Tiden i de særlige Bevillinger til at drive Apotek, der den Gang af Kongen tildelt bestemte Personer, som fandtes egnede dertil. Ved Forordningen af 4. December 1672 skabtes der for første Gang herhjemme almindelige Regler for Apoteksforholdene. Det bestemmes i denne Forordning af 1672, at fremtidig

„maa ingen nogen Steds holde nogen Apotek, uden at de derpaa have kongeligt Bestallingsbrev,“

og

„de, der agte at nedsætte sig og holde Apotek, skulle eksamineres og derpaa tage et *Attestatum*, førend de Bestallingsbrev derpaa bekomme.“

Det kan vel neppe siges med Sikkerhed, om det oprindelig var Tanken, at disse Privilegier skulde kunne sælges og overdrages til andre, men faktisk udviklede det sig saaledes, at Privilegierne blev Genstand for Køb og Salg, og de Privilegier, der nu meddeles i Tiden indtil 1842, er de Privilegier, der den Dag i Dag udgør de saakaldte salg-bare eller reelle Apotekerprivilegier.

Med den kongelige Resolution af 23. December 1842 sker der nemlig dette, at det fastslaas, som det siges i Resolutionen, at

„uagtet Apotekerprivilegier uden for de enkelte Tilfælde, i hvilke de ligefrem ere forundt som reelle, maa anses som personlige, saa ville Vi dog tilstede, at det i Henseende til de allerede eksisterende Apoteker, der tidligere have været Genstand for Overdragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, i hvis Følge Køberne af slige Apoteker tillige kunne forvente allernaadigst Sanktion paa Privilegiets Erhvervelse, naar de paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade godtgøre, at de ere i Besiddelse af den til Apotekets Drift fornødne Duelighed.“

Men samtidig siges det, at

„hvad nye Apoteker angaar, ville Vi som almindelig Regel have fastsat, at det i Privilegiet udtrykkeligt skal udtales, at Rettigheden til Apotekets Drift kun gælder for Besidderens Person.“

Efter 1842 har vi da her i Landet en Blandingsordning som Grundlag for Apotekernæringen, dels Apoteksprivilegier, der er Genstand for Køb og Salg, dels personlige Apotekerprivilegier, der kun er gældende for en bestemt Person, saa længe vedkommende lever. Paa dette uensartede Grundlag har Lovgivningen siden 1842 været bygget.

Ved Loven af 10. April 1895 indførtes en Afgift af de personlige Apotekerprivilegier, og Apotekerfonden oprettedes, og endelig gennemførtes i 1913 den nugældende Apotekerlov. Jeg kan tilføje, at paa enkelte Punkter er der siden i Rigsdagen stillet Forslag om Ændringer i Apotekerlovgivningen. Paa Grundlag af en Betænkning afgiven af et i 1921 af Justitsministeren nedsat Udvalg fremsattes i Samlingen 1923